

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

BRÆNDPUNKTET.

Nr. 2.

Januar.

1912.

Der er fra forskellige Sider blevet øvet mere eller mindre berettiget Kritik mod Nr. 1 af „Brændpunktet“. Dels blev der sagt, at det gav alt for lidt for Pengene, en Fejl, som vi nu har søgt at afhjælpe; dels er der blevet klaget over at Artiklerne fra Skolen indeholdt Uforskommetheder. Dette sidste maa vi bestemt benægte. Ingen af Artiklerne tilsigtede at fornærme nogen; at der maa Peber og Salt til for at gøre et Skoleblad morsomt er en Kendsgerning.

Vi maa derfor bede de utilfredse „Gnavpotter“ gennemlæse vort Præludium, hvor vort Program er tilstrækkelig præciseret.

Red.

Skoleminder.

af Pastor Olf. Ricard.

(Sluttet.)

Der sad i 2. Gymnasieklasse en Dreng ved Siden af mig og tegnede uafslædig Planer over en Villa paa Bindet af sine Bøger og i sine Gløsebøger. Med Billardstue, Havestue, Kabinet osv. Hans Fader, som før var Embedsmand, havde nemlig faaet en stor Direktørstilling med 20,000 om Aaret. Saa skulde de bygge Villa. Det var lige før Sommerferien. I Sommerferien læste jeg saa i Avisen, at hans Fader var død af et Hjerteslag. Det blev saa ikke til Villa, og Pensionsretten var tabt. De flyttede op i en indskrænket Lejlighed i en Sidegade.

* * *

En eneste af Lærerne brugte engang imellem de sidste 10 Minutter af en Time til at sætte sig op paa

et Bord og snakke fornuftig med os. Endnu, 22 Aar derefter, er jeg ham taknemlig derfor. Hvis alle Lærere vidste, hvor vi kan være taknemlige for lidt —!

* * *

Mathematik lærte jeg at forstaa ved en Slags Aabenbaring. En mathematisk Aabenbaring. Læreren kunde intet lære os, eller gad ikke, og selv troede jeg, jeg var Idiot paa det Omraade. Jeg skrev mine Opgaver af efter Sidemanden, det tog frygteligt paa Øjnene. Noget Samvittighed havde jeg ikke paa det Tidspunkt, idetmindste ikke paa det Felt. En Dag, som jeg sad sløvt og gloede paa den store Tavle, hvor Læreren „gennemgik“ de sidste Opgaver i susende Fart og skjulte det meste med sin egen Ryg — begreb jeg pludselig det hele. Jeg kunde have taget mit Uhr op og læst Klokkeslettet, aldeles som Methodisterne for deres Omvendelse. Fra da af kunde jeg regne enhver Opgave, saasomt jeg saa den — der var jo kun en Maade, nemlig den rigtige. Det gælder bare om at tro. — Til Opmuntring for alle matematiske Fæhoder.

* * *

Skolemad hadede jeg. Jeg gav altid min til nogle Høns inde paa en Kirkegaard. Vi burde have et Spisefrikvarter paa en Time, saa vi kunde naa hjem og faa Frokost.

* * *

Gymnastik foragtede man i min Tid. Vi gjorde det af med flere Sergenter, der kun var opfindsomme i deres Eder. Men saa fik vi Berthelsen, som vist endnu lever (Fægtemesteren). Han tog os ovenfra. „De Herrer kan godt drive den af. — De skal nok komme om et Par Aar og bede mig om Privat-Undervisning.“ Det tog os.

* * *

Der var en lille fregnet, tyndbenet Dreng, som de kaldte „Peter Dass“, jeg ved ikke hvorfor. Han blev ubarmhjærtig drillet fra han kom til han gik. Jeg har en Del Aar derefter truffet en Klassekammerat, hvem det

undertiden pinte at have været med til at gøre Livet surt for Peter Dass. Det er ogsaa frygtelig urimeligt at gøre det ulideligt for andre.

* * *

Vores Rektor var forgudet af de Smaa. Han kunde „køge Ærter“ paa en Glidebane i hele Skolepladsens Længde. Han saa herlig ud i det Øjeblik med sit snehvide Haar og sit store Smil. Men store Drengene forstod han ikke. Han holdt altid med de Middelmaadige; de Døvne og de Flinke var han paa Nakken af. Om mig sagde han, at jeg havde et uforskammet Minespil. Han har vist set fejl.

* * *

Jeg fandt det frygteligt at gaa i Skole. Men det skal ogsaa være blevet meget bedre nu, efter hvad de siger: — baade Lærere, Elever, Lektier og det hele. Vi kendte hverken til „Moltkemøder“, K. F. U. M. eller „Sommermøder“ — og trængte dog overordentlig til forstaaende og kyndig Vejledning paa de Omraader. Da jeg endelig blev Student, var jeg saa betaget og udslidt paa en Gang, at jeg ikke engang kunde nyde min Lykke den Aften. Vi var i Tivoli, og jeg fik Skænd af min Fader og en Faster, fordi jeg ikke var fornøjet. De vidste ikke, at jeg tænkte hele Tiden paa en Kammerat, som var dumpet. Han var et stort Fjols og snobbede for Læreren; men jeg syntes alligevel, det maatte være saa rædsomt. Men senere nød jeg Livet. Det er endnu bedre at være Student, end man kan tænke sig. De kan ikke glæde Dem nok til det!

For og imod Scout-Bevægelsen.

Der er ingen Tvivl om, at Spejdervæsenet i og for sig er en udmærket Indretning; men som alle den Slags Institutioner, har den selvfølgelig sine Fejl, som dens Skabere ikke har kunnet opdage, før Ideen var ført ud i Praksis. Spejdernes Hovedopgaver er

vel at faa Drengene ud i den fri Luft, hærde deres Legeme, og bibringe dem forskellige Kundskaber, som have Betydning i det praktiske Liv. Det er jo kun prisværdigt; særlig den Tanke, at nogle Drengene „slaar sig sammen" og tager ud paa Landet paa deres Fridage og morer sig dér, er da en brilliant Ide, naar den ikke overdrives. Jeg kan huske, at jeg selv, længe før Scout-Bevægelsen havde naaet Danmark, forsøgte at danne en saadan Udflugts-Forening for min Klasse. Straks var alle begejstrede, men lidt efter lidt fik nogle „Krakilere" Medlemmerne til at falde fra; til sidst var vi kun tre, og for at faa Fred i Klassen opgav vi det hele, og dermed faldt det „Korthus" igen.

Der er mange, der siger, at man ikke behøver at være Spejder for at lære alt dette og komme ud i den frike Luft. Sandt nok; men en anden Sag er det, at man ikke kommer saa forfærdelig meget ud og ikke gider lære disse forskellige Smaafærdigheder, som skal gøre Spejderne til Idealet af en Dreng, hvis man ikke er Spejder. Saa er der ogsaa mange, der mener, at Spejdervæsenet ingen Betydning kan have, fordi man for at være Spejder maa have ret velstaaende Forældre. Dertil er at svare, at for de mindre bemidlede findes F. D. F., som udfører et stort Arbejde i den Retning, men som næppe kan drive det saa vidt netop paa Grund af Finans-Vanskeligheder. Og dernæst Dragten! Ja, er den egentlig praktisk? Men smuk er den nu alligevel, det maa man lade den, og det er sandelig et herligt Syn, naar saadan en Flok unge Fyre stormer forbi med deres „Kosteskafter" i Hænderne. Men — *summa summarum* — det værste er, at Spejdervæsenet kan overdrives og bliver overdrevet. De gode Herrer Spejdere bruger ofte af deres Fritid til at være „Spejdere" og interesserer sig ikke for andet. Hele deres Søndag gaar saaledes med Spejderture, og om Aftenen kommer de dødtrætte hjem og gaar i Seng, efter at have travet rundt den hele udslagne Dag, og

det skal saa kaldes sundt. Tænk ogsaa hvilken Fornøjelse deres Familie paa den Maade har af dem. Det kan ogsaa være meget godt med den „Hjælp“, som Spejderne skal lære at yde tilskadekomne Mennesker, og det lyder altsammen meget godt, men det skal der alligevel en egen Aandsnærværelse og Handlefærdighed til, som man ikke saa let kan tilegne sig. En Fejl til er der begaaet ved, at Spejderbogens Oversætter har udeladt de Steder i denne Bøg, som handlede om Moral og et kristeligt Liv. Det har sikkert fra Begyndelsen af været Meningen, at Spejdere vil sige det samme som kristne Dreng; det er noget af det, som Pastor Storm har søgt at føre frem her i Byen ved sine Spejder-Gudstjenester i Citadelskirken.

Naar vi saa lægger vore smaa kritiske Bemærkninger og vejer dem op med det, som kan siges til Forsvar for Spejderne, saa vil dog til Slut Spejdervennernes Vægtskaal være den tungeste; thi der er rigtignok ogsaa gjort mange uberettigede Indvendinger mod Spejderne, og der er lavet altfor mange daarlige Vittigheder paa deres Bekostning, og mon ikke alt dette med „Buksevand“ og andre Forfærdeligheder ligesom „Strøg-Spejderne“ er Fostre af de opfindsomme Spejderfjenders overfyldte Hjerner?

B—n.

Fra Skolen.

Maanedsoversigt.

Den Maaned, der er forløbet siden vi sidste Gang udsendte „Brændpunktet“ har været ret rig paa Begivenheder.

Efter at Alvoren, de med Spænding og hemmelig Gru imødesete Vidnesbyrd, var overstaet, gik man over til de mere fornøjelige Punkter. Vi kan saaledes nævne Hr. Müllers Lysbilledforedrag om Rembrandt, der paa mange Steder var overordentlig in-

teressant, men var noget for langt, næsten 2 Timer, til hele Tiden at kunne fængsle Tilhørerne.

Senere hen i Maanedens oplæste Hr. Hauberg Eventyr af H. C. Andersen, væsentlig for de yngre Elever.

Den 22. mødte hele Skolen til Afslutning i Gymnastiksalen, hvor der var pyntet et Juletræ, som de smaa dansede om. (NB. Der vaagedes med næsten ængstelig Nøjagtighed over, at Aldersgrænsen blev overholdt, og de mere barnlige Sjæle i de højere Klasser fik saaledes ikke Anledning til at være med).

Det var ogsaa mærkeligt at se (og høre), hvorledes enkelte Klasser under Afsyngelsen af Julesangene holdt sig beskedent tilbage, for pludselig i „Julen har bragt velsignet Bud“ paa et bestemt Sted at stemme i med stor Kraft.

Men alt i alt foregik Julefesten og den dermed forbundne Trykken af Hænder meget harmonisk. — Snart var det forbi. De Tilstedeværende ilede mod deres respektive Hjem; Juletræet førtes ind til de fattiges Julefest i Koncertpalæet.

Og nu tager vi fat igen med friske Kræfter efter en vel overstaet Juleferie. Kritiker.

Vi har modtaget følgende:

Gavnligt og fornøjeligt vilde det være, om det Forslag om Dannelsen af en Foredrag- og Diskussionsklub, der var fremsat i forrige Nummer, kunde blive til Virkelighed.

Den unge „Kritiker“, der mener, — og med rette — at 3 G. burde tage Initiativet til Dannelsen af en Klub, kender aabenbart ikke 3 G. — thi saa vilde han ikke kunde tænke sig det.

3 G. er en Forsamling af unge Mennesker, hvis Interesser — om de overhovedet har nogle — er højst forskellige; der er heller ikke Kammeratskabs- og Enhedsfølelse i Klassen; hver staar for sig. Der vilde altsaa ikke være noget at samle sig om.

Det er ogsaa for mange af de unge Mennesker en

Pine daglig at skulle færdes i hverandres Selskab; det lyder absurd, men det er forstaaeligt, naar man kender dem. At skulle være sammen i Klub vilde altsaa være aldeles utænkeligt.

Her som andetsteds maa det vist være 1 G., der tager Initiativet. En fra 3 G.

Lidt om Skøjteløbning.

Med den Frost, vi har nu, er snart hver Sø og Dam dækket af Is, som kan bære. Skøjtebanerne aabner, baade de kommunale og Klubbernes. Ungdommen vil i store Skarer drage ud. De, der foretrækker en længere Spadseretur, vil gaa til Damhussøen, andre til Østerbros store kunstige Bane, og en Del drager, særlig om Søndagen, ud til Fuglesangssøen og Kildesøen i Klampenborg. Men det er ligegyldigt, hvor man er; over alt udfolder sig et Liv, som er morsomt at jagttage. Smaa Børn: paa 6—7 Aar prøver ved Forældres eller ældre Søskenes Hjælp de første „Skøjteskridt“ paa den glatte Is. Ældre Børn lege alle mulige Lege, mest Tagfat. Smaa Kompagnier opøver Francaise og Lanciers paa Skøjter. Energiske unge Mennesker prøver flittigt paa at slaa Herresving, lave Tretaller, Skøjtespring o. s. v. En mere fremskreden Løber viser for en beundrende Skare, hvorledes de forskellige Kunststykker skal udføres. Det hele er et broget kaleidoskopisk Billede.

Desværre deltager vi, der gaar i Skole, kun meget lidt i alt dette. Juleferien, som vi skulde have brugt til at „færdes“ i, svandt hen med Sjap og Søle, og Is kom der ikke Spor af. Først nu kommer Frostene, og saa har vi ingen rigtig Glæde af den. Den Tid, vi har at „løbe“ i, er saa ringe, at man næppe har faaet spændt Skøjterne paa, før de skal af igen. Men hvis Skolebestyrerne gav os fri bare en halv Dag nu og da, saa skulde de se, hvor glade og friske alle vilde møde

paa Skolen de følgende Dage, og Arbejdet vilde blive passet meget bedre.

Vil specielt Hr. Skolebestyrer Madsen tage den Bestemmelse, bliver der sikkert stor Jubel; og „Brændpunktet“'s næste „Skøjteartikel“ vilde blive meget bedre.

S p.

Redaktionen sluttet 11. Januar

H. Christensens Bog- og Papirhandel,

Gl. Kongevej 105. — Telf. 2664.

Eget Bogbinderi. →#← **Eget Bogtrykkeri.**

Leverandør til Henrik Madsens Skole.

Alle Skolebøger. — Alt Skolemateriel.

**Køb
Brændpunktet!**

Husk Skolens Boghl.,

H. A. Sølling,

H. C. Ørstedesvej 42

(Hj. af Forchammersvej.)

Telf. 2340.

Stort Lager af Skolebøger
og Skolerekvisitter til Henrik
Madsens Skole.

Annoncer

i

Brændpunktet!

Harald Børgesen,

Frederiksberggade 28.

Skøjter —

Ski —

Kælker.

Næste Nummer udgaar omkring 15. Februar.

Udgivet af Elever i I. G. Redaktion og Ekspedition Ryesgade 101, 3. Tlf. Øbro 2406

Trykt hos Axel Hoff.